

Emma
Cowell

SITRUUNA-
PUUN
ALLA

DOCENDO

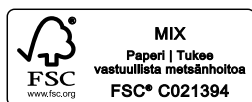
Emma
Cowell

**SITRUUNA-
PUUN
ALLA**

Englannin kielestä kääntänyt

Hanni Salovaara

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos
Under the Lemon Tree
Copyright © 2025 Emma Cowell

Suomenkielinen laitos
© Docendo, 2026
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
www.docendo.fi

Suomennos: Hanni Salovaara
Kansi: Laura Noponen
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy
Muu kuvitus: Magnific

ISBN 978-952-850-729-1
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Veljelleni Davidille

Artemis & Apollon

Artemis loikkasi äitinsä kohdusta osallistuakseen kaksoisveljensä syntymään. Molemmat syntyivät täysin kehittyneinä aikuisina.

Artemis oli vanhempi, mutta hän tiesi vaistomaisesti etsivänsä vastauksia Apollonilta. Hän tottelisi veljeään ja seuraisi tätä vaikka muinaisen maailman ääriin.

Apollon oli puolet hänestä, eikä toinen voinut olla olemassa ilman toista.

Prologi

Lontoo, lokakuu, puoli vuotta sitten

”Huomenta, päivänpaiste”, Kat sanoi Nik-veljelleen kiinnittäessään turvavyötään.

”*Young hearts... run free...*”, Nik lauloi täysin palkein ja iski Katille silmää. Hän keksi lennosta sanat, joita ei osannut, mikä sai Katin nauramaan makeasti.

”Laulat sen väärin joka ikinen kerta, Nikólaos!” Kat sanoi. Hän käytti aina nuhdellessaan veljeään tämän koko nimeä.

”Minun päässäni se kuulostaa ihan hyvältä, Kitty Kat.”

Nik lisäsi moottorin kierroksia musiikin tahtiin, kunnes kaikki oli yhtä jyrinää, ja Kat läpsäytti leikillisesti veljensä käsivartta.

”Lähdetään jo – kohta on ihan kauhea ruuhka”, Kat sanoi, ja hänen kaksoisveljensä lakkasi pelleilemästä ja laittoi vaihteen silmään. He lähtivät kohti laadukasta galleriaa, jossa oli esillä Nikin viimeisin valokuvanäyttely nimeltään ”Ihmistutkielma”.

Katin mielestä se oli vain tekosyy, jonka avulla veli sai tuijottaa jänteviä alastomia malleja ja kutsua sitä ”työksi”, mutta hän tuli enemmän kuin mielellään mukaan tämän tueksi.

”Siinä on kyse jänteveydestä ja muodokkuudesta, eikä vain roikkuvista sukuelimistä ja pakaroista”, Nik oli selittänyt Katille vuosia aiemmin yrittäessään saada tätä ymmärtämään taidettaan.

Nik oli kiistattoman lahjakas, ja Kat oli hänestä uskomattoman ylpeä: Nikin taide jäisi elämään. Katin oma luovuus tuli esiin journalismissa, tosin hän pohti usein, mitä muka toivoi saavuttavansa elämässään kirjoittamalla kodin sisustuksesta. Hän antoi mielellään aikakauslehtien lukijoille sisustukseen liittyviä vinkkejä ja kertoi alan uusimmista virtauksista, mutta oikeasti hän olisi halunnut kirjoittaa kauno-kirjallisuutta.

”Tulevatko äiti ja isä näyttelyyn?” Kat kysyi.

Nik vastasi hihittämällä.

”Olen yrittänyt varoittaa heitä kaikkein rohkeimmista kuvista, mutta eivät he tietenkään tajua mitä on luvassa. Äiti rukoilee turhaan arkkienkeli Mikaelia pelastamaan sieluni.” Kat näki mielessään, kuinka heidän Mína-äitinsä tekisi ripeästi ristinmerkin, ja puristi tiukasti polviaan vanhempiensa vihaa odottaessaan. ”Jätä heidät minun huolekseni. Äläkä murehdi niin paljon kaikista. Kaikki me synnyimme alastomina!”

Kat käänsi häikäisysuojan alas varjostaakseen silmiään syysauringolta ja vilkaisu pikaisesti kuvaansa sen pienestä peilistä.

”Olen pahoillani, ettemme ole ehtineet vaihtaa kunnolla kuulumisia sen jälkeen, kun palasit Kreikasta”, Kat sanoi sormeillen syyllisentuntoisena kynsinauhojaan. ”Ja ennen kuin ehdit sanoa, niin tiedän, että minua on ollut mahdotonta

saada kiinni, sillä olen ollut hukkua työhön. Mutta tänään olen yksin sinun!”

”Kuten kuuluukin! Voi luoja, Kitty Kat, Kreikka on pelkkä etäinen muisto, kuten sen komeat miehetkin. Täällä on niin kylmä, että rusketukseni on varmaan kulunut pois.” Nik huokaisi teatraalisesti. ”Ihan itketti laittaa kesävaatteet pois. Aloin uskoa, ettet rakasta minua enää.”

Nik kiusoitteli, mutta Kat aisti hänen tunteensa piikin takana.

”En ikinä lakkaa rakastamasta sinua, päivänpaiste.” Kat näpäytti veljensä korvannipukkaa, ja Nik läpsäisi hänen kätensä pois. He olivat lapsesta lähtien hännänneet sillä tavalla toisiaan. Kat ryhtyi jälleen peilailemaan kiharapehkoaan ja kokeili lyhyempää kampausta rullaamalla hiuslatvojaan ylemmäksi.

”Lopeta tuo tukan hiplaaminen!” Nik sanoi. ”Se on uskomattoman häiritsevää.”

”Pitäisiköhän minun leikata hiukseni lyhyemmiksi? Mitä mieltä olet?”

Nik pysähtyi risteykseen ja kääntyi katsomaan Katia. ”Näytät aina upealta.” Hän ojentui sipaisemaan karanneen suortuvan Katin korvan taakse. ”Mutta se johtuu vain siitä, että näytät aivan minulta!” Nikin tummanvihreät silmät tarkastelivat Katin kasvoja, ja hän jatkoi: ”Pikku Kitty Kat. Kunpa seuraisit sydämesi ääntä ja olisit onnellinen. Rakastan sinua...”

Valtavan yhteentörmäyksen seurauksena maailma pimeni.

Luku 1

Lontoo, huhtikuu, nykyhetki

Kat asetti palapeliin viimeisen palan ja painoi sen tiukasti paikoilleen. Hän nojautui taaksepäin kantapäidensä varaan ja huokaisi tyytyväisenä. Palapeli oli valmis, eikä hän kestänyt ajatusta, että hajottaisi kuvan jälleen. Ei vielä.

Hän ei muistanut palapelin kuvan esittämää hetkeä, mutta hän oli siinä viisivuotiaana kaksoisveljensä Nikin vieressä kummankin säteillä Ateenan kirkkaan taivaan alla. Äiti oli teettänyt vanhasta valokuvasta kuudensadan palan palapelin Katin syntymäpäiväksi; perinne ei osoittanut laantumisen merkkejä, vaikkei Kat enää ollut lapsi. Hän täytti tänään kolmekymmentäseitsemän vuotta.

Tuntui oudolta ajatella, että heidän rakas perhevalokuvansa leikeltiin ja silvottiin palapeliksi. Taide oli imitoinut elämää heidän tahtomattaan. Kat ojentui juoksuttamaan varovasti sormenpäitään Nikin päivettyneillä käsivarsilla, jotka tämä oli levittänyt Parthenonin ikonisen rakennuksen edessä. Hän hymyili veljensä voitonriemuiselle ilmeelle, ikään kuin Nik olisi itse rakentanut monumentin. Vieressä Kat matki

Nikin asentoa ja katsoi veljeään, joka katsoi suoraan eteenpäin – Kat seurasi Nikiä kaikessa. Kreikan jäljittelemätön kultainen valo sävytti heidän identtiset piirteensä: tummanvihreät silmät, pähkinänruskea iho, sydämenmuotoiset kasvot ja ruskeat, auringon raidoittamat kiharat. Korkeiden pilarien alle oli kerääntynyt värikkäitä turistijoukkoja. Katin silmät seurasivat taustalla erottuvia hahmoja: lasten profileja, punaisiin pukeutunutta miestä, joka seisoi selin kameraan samassa asennossa kuin kaksoiset, ja lukuisia muita, jotka olivat kerääntyneet hämmästelemään antiikin Kreikan historiaa. Hänen katseensa siirtyi jälleen Nikiin, ja hänen raskas sydämensä tuntui entistäkin painavammalta.

Hän katseli ympärilleen olohuoneessa. Hänen Mína-äitinsä suosi mautonta sisustusta. Yhteensopimattomat mallit ja kuviot toivat eräänlaista kaoottista lohtua, vaikka ne olivatkin ristiriidassa Katin oman maun kanssa. Mína oli ommellut tupsuja kaikkiin mahdollisiin kankaisiin: tyynyt, tuolit ja sohvien reuna oli kaikki koristeltu riippuvalla kullalla. Lipaston päälle oli ahdettu ortodoksisia ikoneita, valokuvia rakkaista perhemuistoista ja kaukaisista sukulaisista. Etummaisena oli Katin häissä otettu ryhmävalokuva, jonka Kat siirsi joka päivä takariviin, mutta joka jotenkin aina päätyi eteen.

Hänen vanhempiensa olivat melkein onnistuneet kätkemään pettymyksensä hänen tulevan avioeronsa takia, olivathan he tunteneet Jamien, Katin tulevan ex-miehen, koko Katin aikuisiän. Jamie oli tukenut häntä herpaantumatta niin hyvinä aikoina kuin lukuisissa vastoinkäymisissä, kannatellut heitä kaikkia heidän surussaan onnettomuuden jälkeen, hoitanut Katia, kun hänen murtuneet luunsa olivat

paranemassa, ja nostanut hänet ylös, kun Kat ei itse päässyt jaloilleen. Suhde ei kuitenkaan ollut sellainen jalat alta vievä romanssi kuin hän ja Jamie olivat toivoneet, eikä rehellisesti sanottuna ollut koskaan ollutkaan. Äkillisen menetyksen aiheuttama järkytys oli pyyhkinyt suomit Katin silmistä, ja hetkessä elämästä oli tullut aivan liian arvokas tuhlattavaksi. Olosuhteet huomioon ottaen ero ei olisi voinut olla sopuisampi ja rakastavampi, ja he pysyivät hyvinä ystävinä. Mutta lapsuudenkodissa asuminen oli käymässä Katille sietämättömäksi. Hänet tukahdutettiin ruoalla ja rakkaudella ja häntä kohdeltiin kuin lasta. Hänen isänsä Giórgios oli jopa ehdottanut, että Kat pitäisi taukoa aikakauslehteen kirjoittamisesta ja tulisi mukaan perheyrytykseen.

”Niin me toimimme, Katerína”, isä oli sanonut. ”Olemme perhe, ja tämä on tärkein läksysi: ihmisiä tulee ja menee elämässäsi, mutta perheesi pysyy vakaana kuin Peloponnesoksen vuoret.”

Isä oli harrastelijafilosofi, kuten useimmat Katin miespuoliset sukulaiset. Hänellä oli tapana pitää hovia perheravintolan tiskin takana. Zorba's Kitchenin vakioasiakkaat tiesivät, että aina kun Giórgios heilautti keittiöpyyhkeen olkapäälleen ja lausui sanat: ”Nykyajan nuorten ongelma on nimittäin se...”, hän ryhtyi joko kertomaan tarinaa Kreikan kulta-ajalta, ruoti Britannian politiikan tilaa tai valisti yleisöään antiikin kreikkalaisten roolista yhteiskunnan rakentajina. Koko sen ajan Mína huolehti ravintolan keittiössä sihisevistä kastikepadoista, pudisteli huvittuneena päätään Giórgiosin kuuluisille yksinpuheluille ja piti samalla silmällä grilliä.

Katin vanhemmat olivat poikkeuksellinen tiimi, olivat-han he olleet naimisissa yli neljäkymmentä vuotta. Katkin toivoi suhdetta, jossa olisi sopivassa tasapainossa yhteistyötä ja hellyyttä. Mutta vanhemmatkin olivat surun murtamia. Varsinkin tänä nimenomaisena lauantaina, joka oli jälleen yksi ”ensimmäinen kerta ilman”. Ensimmäinen joulu ilman Nikiä oli kauhea, mutta tänään oli Nikin ja Katin syntymäpäivä. Tosin enää se ei ollut ”heidän” syntymäpäivänsä. Nyt se kuului vain hänelle, ja hänen rinnallaan oli vain Nikin muiston aave.

Ovikellon ääni havahdutti hänet palapelin äärestä. Kat avasi oven ja otti vastaan postinkantajan ojentaman postipinkan. Hän allekirjoitti äidille osoitetun paksun paketin, jossa oli virallinen Ateenan notaarin leima. Hän veisi sen ravintolaan lounasaikaan. Seuraavaksi oli valmistauduttava päivään, johon hän ei ollut alkuunkaan valmis.

* * *

Ikkunasta Kat näki, että Zorba’s Kitchen oli jo täpötäynnä. Tuntui paremmalta kastua hitaasti kadulla huhtikuun sinnikkäässä sateessa kuin kuunnella kysymysten, onnitelujen ja surunvalittelujen tulvaa, joka hänen olisi pian kestettävä.

Jokavuotinen kokoontuminen kaksosten syntymäpäiville oli järjestetty, vaikka tilaisuudesta muodostuisi sääliittelyjuhla, johon kukaan ei halunnut osallistua. Perinteen vuoksi Kat oli kuitenkin vastahakoisesti suostunut. Ei hänellä kyllä ollut oikeasti sananvaltaa asiassa. Hänen vanhempansa pitivät sekä

perheeseen että uskontoon liittyviä perinteitä mitä suurimmassa arvossa. Päivä tuntui tyhjältä ja tarkoituksettomalta, eikä juhlaan ollut juuri aihetta.

Hän veti syvään henkeä ja puristi taskussaan olevaa pahaa silmää, jota Nik oli aina kantanut mukanaan. Se oli erikoinen, sillä se oli punainen tavanomaisen sinisen *mátin* sijaan. Kat piti sitä onnenkalunaan. Sen voimalla hän kestäisi juhlat. Hän avasi oven ja ulos vyöryi ääniä, ensin kellon kilinää oven yläpuolelta, sitten eloisaa puheensorinaa. Kaikkien päät kääntyivät katsomaan häntä, ja äänet hiljenivät äkisti kuin mykistysnapin painalluksesta.

”*Chrónia pollá, Katerína!*” Kaikki toivottivat hänelle kreikaksi hyvää syntymäpäivää ja riensivät tervehtimään häntä. Kat tunsu olonsa turtuneeksi, kun häntä tönitettiin halauksesta toiseen, suukoteltiin ja oltiin sylkevinään hiuksiin pahojen henkien karkottamiseksi. Mutta pahin oli jo tapahtunut, eivätkä teeskennellyt sylkäisyt olleet suojelleet Nikiä. Heidän väkinäinen iloisuutensa oli ristiriidassa hänen sisäisen tunteensa kanssa, ikään kuin häneltä olisi puuttunut raaja. Hän katsoi vaistomaisesti vasemmalle puolelleen, mutta Nik ei ollut siinä. Hänen komea ja suurenmoisen hauska veljensä, jota kaikki palvoivat, olisi nauttinut huomiosta täysin palkein. Kaksosista hiljaisempänä Kat oli ilomielin antanut veljensä loistaa huomion keskipisteenä ja toivoi nyt, että hänellä olisi edes rahtunen veljensä itseluottamuksesta. Hänen ja kaukaisten serkkujen nipistelevien sormien ja märkien huulten välissä ei ollut puskuria.

Hän puristi kasvoilleen hymyn, kun hänen äitinsä astui eteenpäin suutelemaan häntä molemmille poskille.

”Kiitos juhlasta, *mána*”, Kat sanoi. Hän lisäsi hiljempaa: ”Tiedän, että päivä on rankka sinullekin.”

”*Agápi mou*, kultaseni, veljesi olisi halunnut tätä. Hän oli meidän kaikkien elämä ja sielu, meidän sykkivä sydämemme...”, Mína keskeytti ja sulki Katin syleilyynsä. Hänen hiuksissaan oli tyrmäävä hiuslakan tuoksu. Tuntui, että äiti oli käyttänyt puoli pulloa hiuslakkaa hiustensa kiinnittämiseen. Kat oli kiitollinen kaikesta huvituksesta, joka vaimensi hänen päivisin piinaavaa selviytyjän syyllisyyttään, joskin hänen painajaisensa olivat sitäkin kauheampia.

”*Katerína!* Tule syömään, olemme odottaneet kunniavierasta, jotta juhlat saataisiin käyntiin!” *Giórgios* huusi huoneen toiselta laidalta. Se ei ollut totta. Useimmat vieraat ahmivat jo souvlaki-lihavartaita suoraan isän grillistä tai kas-toivat pita-leipiä täpötäysiin tsatsikikulhoihin. Kat loihti kasvoilleen urheimman ilmeensä ja pujotteli hitaasti huoneen poikki ihmisiin törmäillen. Hän huomasi, että seinillä oli isoja sinivalkoisia Kreikan lippuja, joissa luki *Hyvää syntymäpäivää* ja jotka peittivät Kykladien saaria esittävät kehystetyt kuvat. Lippukangas verhosi myös jalustoille nostettuja, myytisiä jumalia esittäviä kipsirintakuvia.

”*Chrónia pollá, anghelóuthi mou*, enkelini”, *Giórgios* sanoi ylpeänä. Hän asetti Katin eteen lautasen, joka oli kukkurallaan täydellisesti grillattua lihaa. ”Tänään valmistamme kaikkia lempiruokiasi. Otatko lasin viiniä?”

Kat pudisti kiivaasti päätään.

”En, *babá*... Sinähän tiedät, etten juo enää.”

”*Endáxi*, selvä sitten”, *Giórgios* sanoi alistuneesti, nosti kätensä ilmaan ja taputti niitä lujaa herättääkseen kaikkien

huomion. Kat tunsi poskiensa kuumenevan: luvassa oli pitkä puhe. Hän työnsi suuhunsa kananpalan, mutta hänen oli vaikea niellä sukulaisten pistävien katseiden porautuessa hänen takaraivoonsa. Hän laski haarukan lautaselle, jota piteli rin-nustallaan, jolloin hänen vihreälle silkkiliivilleen tippui öljyä.

”Helkkari. Joka. Ikinen. Kerta”, Kat mutisi itsekseen muttei tehnyt mitään. Hän tunsi käden omassaan, kohotti katseensa tahriintuneesta rintamuksestaan ja huomasi, että Jamie, hänen tuleva ex-miehensä, oli tarttunut häntä sormista.

”Luojan kiitos, että olet täällä”, Kat kuiskasi Jamielle katsoessaan tämän olan yli ja nähdessään pomonsa ja ystävänsä Amelian sekä toisen parhaan ystävänsä Lizzien. Katilla oli pieni heimonsa, joka kerääntyi hänen ympärilleen niin suo-jaavaksi muuriksi kuin mahdollista. Kat imi heistä lohtua, kun he kääntyivät kuulemaan, mitä sanottavaa hänen isällään olisi.

”Olemme täällä juhlimassa rakasta, suloista Katerí-naamme. Hänen nimensä tulee kreikan sanasta *katharós*, joka tarkoittaa *puhdasta*. Kerron tämän heille, jotka eivät puhu kielistä kauneinta niin hyvin kuin pitäisi.” Hän katsoi hetken Katerínaa merkitsevästi. ”Perheemme on yhdistynyt tämän onnellisen päivän puhtaudessa, mutta päivässä on tietenkin myös syvää surua meille kaikille. Sellaisia vastoin-käymisiä meille lähetetään koettelemaan sydämiämme ja sielujamme. Kansani tulee Thessalonikista, joka on saanut nimensä thessalialaisista saavutetusta voitosta. *Niki* tarkoittaa voittoa, ja teidän nuorten on syytä muistaa se, kun vedätte jalkaanne Niken lenkkarit. Kävelette joka askeleella Kreikan historiassa.”

”Isäsi on ihan huippu – hitto, mikä legenda.” Lizzie kikatti Katin korvaan Giórgiosin jatkaessa.

”Ja rakkaamme Nikólaos, joka tarkoittaa tietenkin voitokasta kreikaksi, on ehtinyt Jumalan valtakuntaan ennen meitä kaikkia. Hän on voittanut, ja me muut olemme hävinneet. Jumalan sanan alta löytyy kuitenkin voitto: meidän Katerínamme on kanssamme viettämässä 37-vuotissyntymäpäiväänsä. Ja hänen pelastumisellaan on tarkoitus, joka paljastuu vielä...”

Kat tunsu alahuulensa alkavan väpättää, ja hän puristi Jamien kättä tiukemmin Lizzien sormien levätessä hänen olkapäällään ja Amelian hänen käsivarrellaan. Jos Nik olisi täällä, hän ahdistelisi isää heti kysymyksillään, mutta koska Nik ei ollut keskeyttelemässä, Katin korvissa kaikui hiljaisuus. Hän ihaili isän urheutta muttei jakanut tämän näkemystä: hänestä tuntui, ettei hänen elämällään ollut enää tarkoitusta. Elämän arkipäiväisyys oli niellyt hänen haaveensa romaanin kirjoittamisesta, ja työn hellittämätön rutiini uuvutti häntä, kun hän pyrki tekemään parhaansa. Eikä hän ollut antautunut intohimolleen sisustamiselle enää sen jälkeen, kun hän ja Jamie olivat ostaneet talonsa, joka oli nyt myyty. Niin moni asia jäi nykyisin tekemättä. Hän tunsu ajelehtivansa ilman päämäärää. Nik oli ollut hänen ankkurinsa, eikä hän tiennyt, kuka oli ilman veljeään; hänen elämänhalunsa oli sulanut suruun. Onneksi Mína-äiti tuli väliin.

”Kyllä, kyllä, Giórgios, ja *minun* kansani tulee Agistrista, joka tarkoittaa ’ongenkoukkua’, joten kerropa suuressa viisaudessasi, mitä se tarkoittaa!”

Huone täyttyi naurusta, eikä Kat voinut olla yhtymättä siihen. Huojennus oli käsinkosketeltavaa. Giórgios nosti kätensä ja huone hiljeni jälleen. Hänen tismalleen Katin silmien väriset silmänsä tuikkivat ilikikurisesti.

”Se tarkoittaa sitä, että siitä hetkestä lähtien, kun näin sinut, Mína *mou*, olin *koukussasi* aivan avuttomana. *Sinä* voitit sydämeni. Ja yhdessä meillä on nämä kaksi upeaa lasta...”

Mína haukkoi henkeään, ja Giórgios peitti suunsa kädelään voimatta uskoa, että oli langennut heille viritettyyn ansaan. Silloin tällöin he kaikki unohtivat lyhyeksi hetkeksi, että Nik oli poissa. Hän oli aina näyttänyt olevan niin täynnä elämää, että oli mahdotonta ajatella päinvastaista. Oli vain puoli vuotta siitä, kun rattijuoppo oli tappanut hänet, ja kaikki oli vielä niin uutta, niin rankkaa, niin hirvittävän epätodellista. Katin silmiin tulvi kyyneliä. Ei koskaan enää sisarusten välistä hupsua sanailua. Hänen aamuinen soittonsa tai viestinsä Nikille alkoi aina sanoilla ”*Huomenta, päivänpaiste*”, ja Nik toivotti hänelle aina päivän päätteeksi: ”*Öitä, öitä, kuunloiste*.” Se oli ollut heidän juttunsa, mutta nyt se ei ollut kenenkään.

”Lausunko muutaman sanan?” Jamie kuiskasi hänen korvaansa. Jamie tarkoitti hyvää, mutta se ei ollut enää hänen asiansa. Oli Katin tehtävä pelastaa vanhempansa hämmennykseltä. Hän keräsi rohkeutensa ja kääntyi sukulaistensa puoleen ystävien kannustaessa häntä.

”Lyhyesti sanottuna isäni vertasi juuri itseään kalaan ja äitiäni jonkinlaiseen onkivaan soturiviettelijättäreeseen”, hän sanoi, ja muutama vieras tirskei kohteliaasti. He eivät olleet tottuneet kuulemaan, että hän piti puhetta – se on hänen

veljensä tehtävä. Oli. ”Haluan kiittää teitä kaikkia siitä, että tulitte, ja vaikka Nik ei olekaan paikalla, hän on täällä kuitenkin. Hän on aina toinen puoliskoni. Älkäämme koskaan unohtako häntä; se voi olla hänen voittonsa meistä kaikista.” Huoneessa levisi hyväksyvää muminaa. Katin teki mieli paeta, mutta hän saattoi lyhyen puheensa päätökseen huomattuaan Jamien nyökkäävän kannustavasti.

”En keksi enempää vertauskuvia, ja kana-annokseni on jäähtynyt tuon *babán* perheen pikaisen maantietokierroksen jälkeen, joten kohottakaa lasinne iloiseen syntymäpäivatoivotukseen minulle ja Nikille. Ja ei kun syömään!”

Voiko kesä Kreikassa parantaa haavat?

Kat on murheen murtama veljensä tapaturmaisen kuoleman jäljiltä. Yllättäen hän saa tietää, että on perinyt Kreikasta talon – ja hänen elämäänsä nenäänsä tunkevat läheiset ovat ostaneet hänelle jo menolipunkin. Onko tässä mahdollisuus muuttaa suuntaa, tavoitella vihdoinkin haaveita kirjailijuudesta ja kohdata jopa odottamaton rakkaus?

Sitruunapuun alla avaa ihanan eskapistisen Sydän Kreikassa -sarjan. Puoliksi Kreikassa asuva kirjailija **Emma Cowell** tietää, miten tarinoilla, paikallisen keittiön antimilla ja maisemilla herkutellaan lukijan iloksi.

9 789528 507291